

Vidner — og derfor maa denne Bestemmelse stilles som Vndringsforslag til § 6 og ikke til § 7, der specielt taler om Söforklaringer. — Saa findes der endelig i mit Vndringsforslag en Bestemmelse — ja der er et Par Bestemmelser endnu, men der findes særlig en Bestemmelse, som jeg lægger megen Vægt paa, og jeg vil særlig henstille til det ærede Udvalg og den højtærede Minister, om ikke den Tanke, som deri ligger, bør finde Udtryk i Lovforslaget. Det er Fordringen om, at forinden Dommen vedtages, skal Dommeren have plejet mundtlig Samraad med Söretsmedlemmerne. Jeg nærer nemlig den Frygt, at det i mange Tilfælde skal gaa saaledes til, at naar en Sag er indladt fra Parternes Side, og man saa har hele denne Bunte Skriftstykker med Indlæg og skriftlige Tingsvidner og andre Dokumenter, siger Dommeren til Söretsmedlemmerne: Nu skal jeg gennemarbejde Sagen og gøre Udkast til en Dom. Saa skriver Dommeren Præmisserne og Dommen og sender Bunken til Söretsmedlemmerne, og saa ville Söretsmedlemmerne komme i stor Bansteligbed; thi ere de ikke enige med Dommeren eller ret forstaa Dommens Præmisses, vil det falde dem svært at formulere deres afvigende Vota skriftlig over for Dommeren. Naturligvis er det overhovedet ukorrekt og principstridigt at sætte Vægmeend som Dommere sammen med en Jurist, hvor der er skriftlig Procedure. Jeg tillod mig ved første Behandling at udtale en Tvivl, om dette Eksperiment overhovedet var anbefalelsesværdigt; men jeg er ligesom enkelte Medlemmer af Udvalget kommen til det Resultat, at naar der tilbydes at staae Sagkundskab ind ved Bedømmelsen af disse Sager, hvor den utvivlsomt tiltrænges, skal man ikke støde den fra sig. Jeg tvivler ikke paa, at søyndige Dommere kunne gøre megen Gavn, navnlig i visse Arter af Sager, men urimeligt er det, at en Mand der ikke kender vore procesuelle Bestemmelser og alle de Love, som dertil knytte sig, en Mand, som efter sin Livserfaring og Livsstilling ikke er vant til eller i Stand til at behandle en Sag skriftlig og opfatte den, naar den alene foreligger i Skriftstykker, skal sidde ved Siden af den retslærde Dommer, og 2 Mænd oven i Købet skulle kunne overstemme ham, men jeg haaber, at vi saa vor civile Retspleje omordnet snart, og at der saa tages Hensyn dertil, og saa faar det jo passere. Men en Ting synes jeg, vi skulle forlange, og det er, at forinden Dommen vedtages, skal der have fundet en mundtlig Konference Sted mellem den retslærde Dommer og de to læge Vidbdere, for derved kunne de i

den for dem bestemteste Form, nemlig den mundtlige, fremhæve deres Betænk- ligheder for Dommeren; derved kunne de maaste give ham et andet Syn paa Sagen, og først naar denne Konference har fundet Sted, som jo kan være overordentlig grundig og nøjagtig, bør saa Dommeren, efter det Resultat, han er kommen til under denne Forhandling, give sig til at affatte Dommen, som han saa kan lade cirkulere til de andre Medlemmers Underskrift og Gennemsyn. Sætter man ikke en saadan Bestemmelse ind i Loven, frygter jeg meget for, at det hele bliver blot, at Dommeren expederer Dommen med Præmisses og Konklusion, og saa ville de søyndige Medlemmer komme i en meget besværlig Stilling. — For saa vidt der dernæst i mit Vndringsforslag staaar, at „Dom vil være at affige uden uforuødent Ophold“, tror jeg, det er nødvendigt, fordi der hidtil, i alt Fald i Sörets sager, har været den Regel, at Dommene skulle affiges inden tre Solemærker. Jeg ved meget vel, at i Gæsterets sager gælder netop den Regel, jeg her har udtrykt, men af Hensyn til, at i Sörets sager hidtil Reglen om de tre Solemærker har været gældende, tror jeg, det vil være nødvendigt, i alt Fald heldigt, udtrykkelig at indsætte noget saadant. — Endelig har jeg taget den Bestemmelse op, som Udvalget ogsaa har, at „Ezekution kan ske efter Domsudskrift“, idet jeg dog finder, at Ordet „Domsudskrift“ er bedre end Udvalgets Udtryk: „en Doms Udskrift“.

Til Udvalgets Vndringsforslag til § 7 under Nr. 18 og 19 har jeg kun rent redaktionelle Bemærkninger at gøre. Disse Forslag ere vistnok Forbedringer, som bør vedtages. Men jeg henstiller dog, om man ikke i Stedet for Ordet „varslende“ skal bruge Ordet „stævne“, som jo ogsaa staaar i Udkastet, og „Indfaldelse“ burde vel ogsaa hedde „Indstævning“, ellers kommer man ind paa noget, der minder om Forligsmægling og Politirets sager. Men navnlig har jeg imod Ordet „Rekvirenten“; thi man ved ikke, hvem der sigtes til, det er ikke i Forvejen omtalt, at nogen har rekvireret noget, og desuden er det ikke noget videre smukt Ord. Hvad der siges i Paragraffen, er jo, at Skipperen gør Anmeldelse. Det forekommer mig derfor, at man gør bedre i at kalde ham „Anmelderen“, for det er dog vel ham, der sigtes til, naar Udvalget bruger Ordet „Rekvirenten“. — Saa har jeg til § 7 stillet en Vndring, som gaar ud paa at gøre det klart, at ved Söforklaringer skal, som Lovforslaget formentlig ønsker, ethvert Vidne afhøres for sig, saaledes at det ene ikke hører paa den andens Forklaring. Det skal ikke gaa, som